

HAVASY ISTVÁN

MEGEMLEKEZÉS GYUSZI BÁCSIRÓL SZÜLETÉSÉNEK 100. ÉVFORDULÓJÁN

(1920. január 31.
Sárbogárd --- 1996.
június 20. Nagysáp)

Nagybátyám életének állomásait szeretném feleleveníteni, és az utókor emlékezésére bízni.

Olyan emberről hagyni néhány arcvonást, aki számomra máig is a krisztusi embert, a szent papot testesíti meg.

Szerényen, de határozottan képviselte az erőszakmentes keresztény életformát.

Erről tesznek visszaemlékező tanúságot éltető lelki közösségének testvérei is.

Természetesen amíg „testközlel” láttam, addig ez nem fogalmazódott meg ilyen világosan. Az azonban „gyanús volt”, hogy sem az egyházában, sem a családban nem tartották „normális” életvitelűnek. Vállalta azt a különiséget, hogy mert szelíd és alázatos lenni. Ez nyilván azért volt, mert szolgálatában soha nem törekedett látványos sikerekre, elismerésekre. Tudta, hogy mit akar elérni, és adottságainál fogva kétkezi tevékenységével többnyire meg is valósította. Ezt sokszor előljárói megalkuvása és rábízott nyájának ízlése ellenére tette. Belső szabadságának hangját kompromisszumok nélkül követte a mellőzéstől a börtönig.

A krisztusi papságának fő jellemzője volt a valóban evangéliumi szegénység, az elesettek és elhanyagoltak iránti felelősségérzet. Ajtaja mindenkinek nyitva állt, motorját és autóját bárki használhatta. Ruháját az első szóra elajándékozta. Egyedül saját kezűleg varrott motoros ruhájához ragaszkodott, mert a börtönben dereka erősen megfázott. A konformizmust nagy alázattal kerülte. Bárhova mert bekopogni váratlanul, maradék ételt elfogadni késő éjjel, meghúzódni egy éjszakára és reggel egy forró fürdő után tovább indulni mások által életveszélyesnek tartott járművein.

Valahol mindig a lehetőségek határait feszegette, de sohasem látványos erőszakkal.

Gyerekkoromban közelről láttam néhány, mai napig ható kezdeményezését.

- 1955-ben Mogyorósbányán templom felújításba kezdett. A belső díszítés stilizált népi motívumait tervezte és magas létráról saját kezűleg festette.

Korát messze megelőzve újíttotta meg a liturgikus teret: hazánkban először építtetett szembemisézésre is alkalmas kombinált oltárt (10 évvel a II. vatikáni zsinat előtt!).

- Magyarországon először ő kezdte varrni a liturgikus megújulás miseruháját, és a kívül viselős stóliákat. Ennek terjesztése kapcsán nevezték paptársai „Ruha Gyulának”. Mosolyogva vette a kissé lenéző megnyilatkozásokat, azonban az idő őt igazolta.

- Csesztvére kerülve a paraszt-barokk templomban felismerte a XIII. századi épületet, és a vakolat megbontása alatt feltárta az eredeti falat és faragott köveket. Nyári szünidőben a teljes külső vakolat leverésekor az én tenyerem is hólyagosra törte a bontó szerszám. Munkája következtében került műemléki védelem alá a tatárkori templom, mely ma is gyöngyszeme a környéknek. Otléte alatt a belső liturgikus tér is méltó kialakítást kapott: eredeti keresztút és oltárkö került a szentélybe. Máig ható kétkezi tevékenységének korszaka a 70-es években lezárult. Bulányi atya lelki közösségébe csatlakozva – a hivatalos egyházi irányvonal ellenére – a bázisközösségek gyarapodását és lelki növekedését nagyrészt a háttér biztosításával szolgálta.

Papi szolgálatának állomásai:

Szentelése: 1943. június 13. Esztergom

1. 1943 — Hidaskürt, plébános helyettes
2. 1943 — 1947 Ekecs, káplán
3. 1947 — Prága
4. 1947 — 1948 Krusovce, káplán
5. 1948 — 1949 Sárfa, plébános helyettes
6. 1949 — Krusovce, káplán
7. 1949 — 1952 Budapest, hitoktató
8. 1952 — 1953 Szécsény, káplán
9. 1953 — 1954 Dorog-bánya, kisegítő lelkész (börtön után)
10. 1954 — 1958 Péliföldszentkereszt, Mogyorósbánya káplán
11. 1958 — 1969 Csesztve, plébános
12. 1969 — Bajót, plébános
13. 1969 — 1978 Pilisszentlélek, plébános
14. 1978 — 1980 Mátraverebély, plébános
15. 1980 — 1996 Nagysáp, plébános

Havasy Gyula a munkálkodást soha nem hagyta abba, átélte azt, hogy *"te pap vagy mindörökké"*. (Zsid. 5.6) 1996-ban halt meg Nagysápon a fáradhatatlan, örökifjú pap. Hamvai az óbudai temetőben, testvére sírjában vannak elhelyezve.
